

opusdei.org

”Jag försöker lyssna”

Jag är barnmorska. I tjugu år har jag arbetat på sjukhus och nu, sedan sexton år, utövar jag mitt yrke som barnmorska som första assistent på ett hälsocenter i Alhaurin de la Torre, ett samhälle strax utanför Malaga.

2009-04-17

En barnmorskas arbete är mycket varierande: man ska göra kontroller under graviditeten, ge förberedande lektioner före förlossningen och ge lektioner efter den, besöka den

blivande mamman innan hon föder sitt barn etc. Dessutom har jag en liten mottagning för personer som är intresserade av naturlig familjeplanering.

Inom mitt yrke råder stor förvirring, även om jag personligen, Gud vare tack, och tack vare den kristna fostran som mina föräldrar gett mig och den utbildning som jag får inom Opus Dei – jag är adjungerad – har glädjen att kunna erbjuda en glimt av hopp åt många som kommer till mitt kontor i verkligen ångestfyllda situationer.

Ibland kommer mödrar som är psykiskt förstörda, därför att de i ett förvirrat läge fått dåliga råd och gjort en frivillig abort. Samvetskväljen över att ha gjort en sådan sak är som en fruktansvärd tyngd, en press på personens inre, dag efter dag, ett sår som ständigt gnager i samvetet: ”Jag förlåter inte mig själv: jag kommer

aldrig att förlåta mig själv”, sa en kvinna för kort tid sedan medan hon grät tårefloder.

Jag försöker lyssna och trösta, och då det ganska ofta är troende människor som av okunnighet eller av någon annan orsak har avlägsnat sig från Gud, uppmuntrar jag dem att återvända till Honom, att ta sin tillflykt till Hans förlåtelse, att bikta sig, för jag är övertygad om – jag har sett det i så många fall! – att först då de vet att de blivit förlåtna och är försonade med Gud, lyckas de förlåta sig själva, och så får de hoppet tillbaka.

Jag vet hur vissa saker går till...

Ofta inbjuds jag att tala om dessa problem vid rundabordssamtal eller på hälsocentra. Även om jag aldrig har tid till övers, försöker jag gripa in varje gång jag kan, för jag vet hur vissa saker går till.

Det händer alltid, vid slutet, att en kvinna ber att få tala med mig mellan fyra ögon i en privat fråga. Den senaste gången som jag deltog i en debatt där man diskuterade abort, kom en ung kvinna till mig och sa, att fast hon hade fått tid på en abortklinik, ville hon tala med mig innan hon gick dit.

Jag lyssnade på henne en lång stund, i tystnad, och lät henne öppna sitt hjärta: till slut sa jag till henne att jag mycket väl förstod den synnerligen svåra situation hon befann sig i, men att jag inte kunde göra något annat än säga henne att den lösning som hon valt var... den sämsta av alla. Sedan rådde jag henne att be Herren om kraft, på förbön av den helige Josemaría, och besluta sig för att föda barnet.

Under en tid hörde jag inte av henne, tills jag senare fick veta att hon inte bara hade fött sitt barn, utan också

två till, och att hon således hade beslutat börja ett leva kristet liv på nytt. Nu är hon mamma i en stor familj och hon deltar i Opus Deis olika utbildningsmedel i kristen tro.

Mera din än min

Gud vare tack är sådana här händelser inte isolerade fall. Häromdagen kom det in en patient vars ansikte jag hade ett svagt minne av; hon hade en fem dagar gammal flicka i famnen.

– Ta henne – sa hon – här har du din lilla flicka. Jag har kommit hit med henne så att du kan lära känna henne, för hon är mera din än min.

Efter en liten stund mindes jag. Det var en ung flicka, som jag hade talat med länge några månader tidigare. Hon hade kommit till mottagningen absolut besluten att göra abort: så besluten att hon hade sin resväska färdigpackad för att åka hemifrån

med sitt första barn, och hon skulle lämna maken.

Jag hade försökt förmedla tillit i henne till Gud och till sig själv. Jag hade också sagt henne att den son, som hon då betraktade som ett hinder för sina personliga planer, tvärtom skulle bli den stora lösningen på alla hennes svårigheter. Slutligen hade jag försäkrat henne att, om hon överlämnade sig i Guds händer, skulle Han hjälpa henne.

– Du hade rätt. Gud har hjälpt mig. Och på vilket sätt! Alla problem som jag hade med min man har löst sig; och dessutom är han tokig i sin lilla flicka.

Det är inte alltid mödrarna som kommer till mottagningen. En gång kom en herre för att be om information, så att hans fru skulle kunna göra abort. Jag svarade honom att mitt yrke bestod i att hjälpa liv till världen, inte att

eliminera liv. Han blev rasande på mig och gick sin väg.

En kort tid senare kom han tillbaka och insisterade på ett otrevligt sätt om sin begäran. Situationen blev ännu mera spänd och våldsam än förra gången, för jag kunde inte göra något annat än hålla stånd mot honom, hövligt men tydligt och sa, att när han hade kommit till mig, så hade han gått till fel person. Han insisterade hårt och med skärpa; och jag upprepade att mina händer hade arbetat endast för livet och aldrig för döden. Jag kunde inte övertyga honom. Detta samtal var så obehagligt, att när han stängde dörren till min mottagning, darrade mina händer.

Några dagar senare kom han tillbaka ännu en gång. Så fort jag fick se honom, blev jag orolig, tills han förklarade att han kom för att be mig om ursäkt för de otrevliga stunder

han hade förorsakat mig, och han ville tacka mig för att jag hade talat till honom i så tydliga ordalag.

– Och er hustru?

– Jo, mycket bra. Hon är mycket glad, nu när vi har beslutat att fullfölja graviditeten.

Heroiska handlingar

Ofta lägger jag märke till handlingar som jag inte tvekar att kalla heroiska, till exempel den med en blivande mamma, som redan hade en son med Downs syndrom. Jag hjälpte henne med allt jag kunde under den andra graviditeten, som vara ganska komplicerad. Hon ville inte underkasta sig prov som inte var de vanliga, för hon hade beslutat att med glädje ta emot det barn som Gud gav henne, antingen det var friskt eller sjukt.

Jag hade glädjen att som den första vidröra hennes son, som föddes med kejsarsnitt: det var en fin pojke, fullkomligt frisk, som jag återsåg sju år senare när jag gick på gatan.

Titta – sa mamman till barnet –, den damen var den första som tog dig i sina armar när du föddes.

Åh, sade pojken – men då är hon den som du alltid säger att jag ska be för?

Dramatiska omständigheter

Ofta kommer unga kvinnor som befinner sig i dramatiska situationer. En gång kom en flicka som sa att pappan till barnet som hon väntade hade AIDS. Hon hade blivit gravid för hon tänkte, felaktigt, att detta kunde hjälpa honom, och hon hade direkt flyttat till en annan stad för att leva tillsammans med honom. Emellertid, när den blivande fadern hade insett sin egen situation, hade han beslutat att lämna henne. Och nu vara hon

ensam, övergiven av alla, mycket förvirrad och redo att göra abort. Å andra sidan ville hon inte underkasta sig något test för att få veta om hon hade smittats av sjukdomen. Hon gjorde ingenting annat än bara grät och grät.

Vi hjälpte henne – familjeläkaren, barnläkaren och jag – i allt som vi kunde hjälpa henne med, och till slut fick hon en fullkomligt frisk liten flicka, som hon då och då kom med till mig och sa: ”Håll henne, här är din flicka, jag kommer med henne till dig så att du får se henne.” Nu har hon skapat sig ett nytt liv. Hon har gift sig, hon har fått ett barn till och tackar Gud, som hjälpte henne att vara mor i de fruktansvärda ögonblicken.

– Om du inte hade kommit och gjort vad du gjorde – brukar hon säga – skulle jag ha blivit märkt för hela livet.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/jag-
forsoker-lyssna/](https://opusdei.org/sv-se/article/jag-forsoker-lyssna/) (2026-04-12)